

EL BORINOT

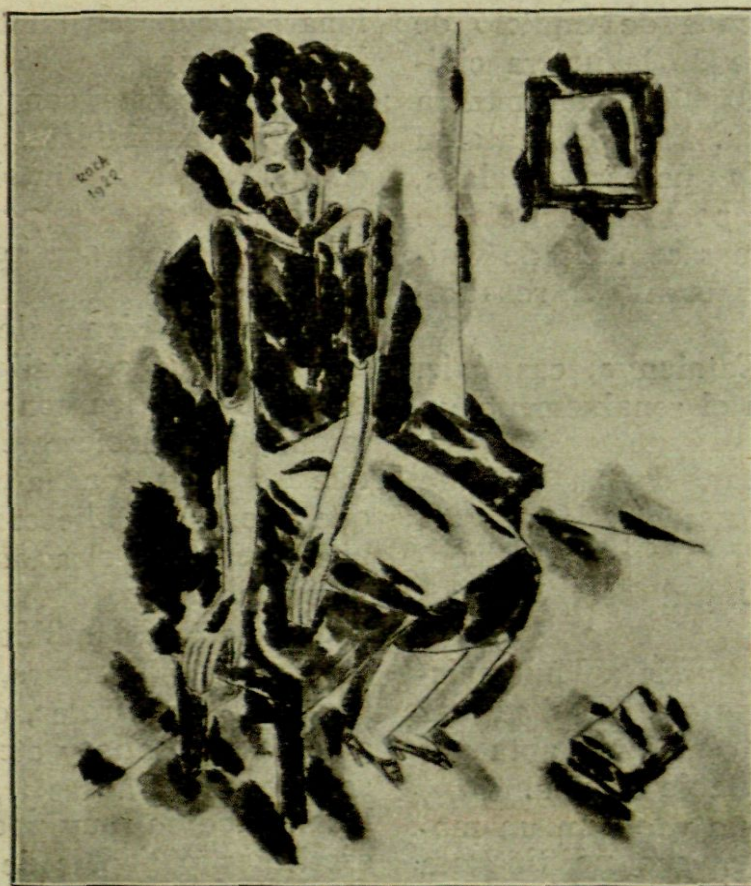
Setmanari il·lustrat
20cms.

ANY V. N.º 172

10 MARÇ 1927

PREU DE SUBSCRIPCIÓ: 2'50 PTES. TRIMESTRE

LA CORRESPONDÈNCIA A L'ADMINISTRACIÓ: ANGELS, 22 I 24. — BARCELONA

El llibre a terra, per Antoni Roca.

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

“El Sol” i l’humanisme català

“El Sol” de Madrid, del dia 3 de març, publica una editorial on parla dels discursos pronunciats a l’Escola d’Estudis Superiors de la Sorbona, amb ocasió de l’ingrés a la dita Escola del senyor Joan Estelrich.

“El Sol” exalta el caràcter humanista del renaixement català, cas únic en els nombrosos renaixements de pobles abans decaiguts, que ha vist Europa durant els darrers anys. I diu:

“Efectivament, el cas és exemplaríssim, car per la cultura espanyola interessa en alt grau.

En pocs anys ha aconseguit, amb una llengua mancada de tradició de les llengües mares de la nostra civilització, fer-se amb ella d’una manera ràpida i encertada. Mentre cantaren romànticament els poetes catalans, encara que fos en poemes com els de Verdaguer, o drames com els de Guimerà, pogué tenir cura del renaixement català.

Es el cas de Catalunya, cas únic, segons Meillet, en el renaixement humanista.

Podem assegurar, doncs, que de tots els pobles renascuts, la llengua que haurà de tenir més aviat influència universal, haurà d’ésser la catalana.

Sense aquesta tornada a l’humanisme, no hi ha llengua que pugui arribar a la fixesa que la catalana, apta per a sostenir una veritable cultura.

Es lamentable, no vacillem un moment a afirmar-ho, que no tinguem en castellà una empresa semblant, una col·lecció sistemàtica de clàssics.

L’article, acaba:

Es precis anar pensant, en una edició sencera i segura dels clàssics al castellà.

Tant més, quan és la tasca més fàcil, que la que els catalans han fet.

Castella té un tresor arran de terra, i Catalunya ha hagut de buscar-lo en el més profund, amb la seva voluntat.

*

“El Socialista” també de Madrid, per un altre cantó escriu:

“Está bien que en Madrid nos ocupemos un poco de la literatura catalana y no estaría mal que en Barcelona se ocuparan también un poco de la castellana.

Un periodista con pocas simpatías entre los catalanistas, trata de poner en guardia a los intelectuales madrileños. Teme este periodista que la cordialidad no sea recompensada ni agradecida”.

El suceso bien vale olvidarlo y de insistir en la cordialidad que al presente se practica con la literatura catalana, para decidirme y no olvidarme que es Cataluña la única provincia que puede enorgullecerse de contar con una literatura rica en matices y en jugosidades.

Galicia dirá también que se enorgullece de su literatura, y mientras la nómina de escritores, de los escritores gallegos, Rosalía y otros muchos, que se atienen para sus trabajos al habla local, cabe en muy pocas líneas la de escritores y poetas de Cataluña, precisa un buen espacio.

Es distinto; ¿quién dudará de que el propio Eugenio D’Ors ha perdido

POESIA ANGLESÀ

SIR WALTER SCOTT

1771-1832

DIVISA DE OLD MORTALITY

*Sona, poeta, el pifre i el clari,
i en faç del món la veritat proclama:
un jorn de glòria és més noble destí
que vida duradera i sense fama.*

HENRY WADSWORTH LONGFELLOW

1807-1882

EL DIA PLUJOS

*Diada freda, fosca i desolada!
Plou, i bramula sempre la ventada;
s'adhereix al vell mur el cep retort,
el vent escampa el seu fullatge mort,
i l'hora és fosca i desolada.
La meva vida és fosca i desolada;
plou, i bromula sempre la ventada;
vers el passat retorna el pensament,
les joies juvenils s'emporta el vent,
i l'hora és fosca i desolada.
No planyis, cor, ta vida desolada,
que el sol torna en passar la nuvolada;
comú a la humanitat és ton destí:
tota vida és plujosa i deu tení
una hora fosca i desolada.*

THOMAS HOOD

1798-1845

JO RECORDO, JO RECORDO...

*Jo recordo, jo recordo
la caseta on jo nasquí
i la llum que ma finestra
visitava al dematí.
Mai ans d'hora el sol eixia
ni parava sa claror,*

calidad al decidirse por el castellano?

Galicia no puede establecerse la competencia y no la establecerá y muchísimo menos Asturias y Vizcaya, carentes de literatura; así pues, la curiosidad puede polarizarse en Barcelona; su literatura bien merece esta mínima atención.

Nadie debe alarmarse. No está en nuestras manos conseguir que Carner cante en castellano, y aún cuando lo estuviera, deberíamos abstenernos de usar de ese poder, ante el temor de malograr una buena voz de poeta".

DIVAGACIÓ

Darrera un dia, ve altre dia.
Prompte el cos sentirà els anys.
Assadollem-nos en l'ampla via;
prou que vindran els desenganys.
El rostre altiu, el mirà ardit,
amb la mà al cor s'ha d'avançar;
un jorn tardà plens de fatic,
potser tindrem de descansar.
Mes ara, no: la sang bot en les venes
i ens abrusa el cor, fent-nos gegants.
Cal mirà a la Vida i preguntar-li
per què hem nascut lligats de mans.
Mes, ai!... que la Vida és tan vella!
els clams dels joves li són desplaents
i ens mira desdenyosa i calla,
i així hom viu, i pensa i maleeix
i espera... Qui sap el que vindrà!
Tots sabem del punt que es parteix;
mes no el lloc on t'has d'acabà.

LLUÍS BOTA I VILLÀ

4. - EL BORINOT.

*i ara tot sovint desitjo
que s'avenci la foscor.
Jo recordo, jo recordo
la viola i son perfum,
i els clavells, roses i lliris
que semblaven fets de llum;
els lilàs on l'aucell nia
i l'arbret tendre i fragant,
viu, encara, que plantava
mon germà un any pel seu Sant.
Jo recordo, jo recordo
com gronxant-me alegrement
veia el pas de l'oreneta,
que volant fendia el vent.
També, lleu com una ploma,
volava mon esperit;
i cap aire avui refresca
les ardors de mon neguit.
Jo recordo, jo recordo
aquell pi tan alt i obscur
que aleshores me semblava
que finia dins l'atzur.
Oh, infantívola ignorància
que mai més no tornarà!
Quan avui alço la vista
veig el cel molt més llunyà.*

JOSEP M. DE GARGANTA

De la "Revista d'Olot", febrer 1927.

llibres & lletres

—Ha sortit "De la meva joventut", poesies de Segimon Torrabadella Dagà.

—Les edicions "Arc de Barà" han publicat una segona edició del llibre de poesies: "L'Amfora", de Ventura Gassol.

—Surt un altre volum de la Biblioteca Sabadellenca: "Terrals", de Mossèn Josep Cardona.

—Ha sortit un nou volum de "La

Mirada", biblioteca de Sabadell. Es diu "Tres estels i un ròssec", de Bellafila.

—Ha sortit el segon volum de "Vint anys després" de Dumas; col·lecció de "Les grans novel·les populars il·lustrades".

—Ha sortit "Regles d'amor", atribuïdes al canceller Mascó. Segle XIV. Publicació de la Societat Castellonenca de Cultura.

—"Germanor Catalana", de Camagüey (Illa de Cuba), ha acordat instituir la "Diada del Llibre", que tindrà lloc anyalment el dia de Sant Jordi. Amb motiu d'aquest acte cada soci de Germanor Catalana cedirà una quantitat en metàl·lic, la qual serà destinada a l'adquisició d'un llibre català per a la Biblioteca de l'entitat.

—G. Titta Rosa, a "Il Secolo" diu que a Itàlia manca una història de la literatura catalana. I aquesta manca encara es fa sentir més —afegeix— quan a casa nostra hi ha qui la podria escriure. La podria escriure, per exemple, Giannini, Puccini o Alarone, i si no fos demanar massa a les seves activitats, la podria escriure Revagnani o Giardini, això sense comptar De Quani, qui coneix Catalunya de fa molts anys. Potser hi haurà algú que opinarà que no val la pena. Deixant parers de banda, la literatura catalana és una realitat i, per tant, una història de la literatura catalana no fóra una cosa inútil.

Biblioteca Sabadellenca
i Hemeroteca General

Josep Cardona Agent Poze

Mossèn Josep Cardona, l'autor de «Terrals»,
de la Biblioteca Sabadellenca.

6. - EL BORINOT.

Hi ha un enterro

L'escena té lloc en un carrer decent. La part xismosa del veïnat està representada pel fideuer, el marxant de vetes i fils, l'ataconador del portal de casa el conde, i la planxadora de les albes de la parròquia.

Una porta mig tancada va dient el que tots sabem prou, o sigui que s'ha mort un veí.

A les deu menys quart arriba el cotxe dels morts amb tiro de quatre cavalls.

Un moment després es presenta la comunitat, i aquí comença la gran tabola.

La vídua fa trenta mil esforços per desfer-se d'aquells amics que la retenen; i, consentida de que ja mai més veurà al seu espòs, posa el crit en el cel.

Els amics íntims de la casa es fan mútuament una senyal i surten del quarto sense despedir-se. Les veïnes invadeixen l'estància atropelladament; i, tractant d'ocultar que s'enduen el cos, són les primeres que ho donen a entendre.

Així arriba el mort al carrer i és col·locat en el carruatge.

—Quin bagul tan llarg!—diu un dels mirons.

—I que no s'hi ha plangut—respon la planxadora.—Vegin: fins una creu de tatxes daurades.

—I cotxe dels morts amb quatre cavalls.

—Oh!... és que ell estava molt bé... Lo que és la vídua, ja li ha trobat bon recó.

—Es deurà tornar a casar prompte... Em sembla que terminat l'any del dol fort...

—Vol dir?...

—Jo no tinc cap antecedent; però... ja sap lo del refran: *A muertos y a idos...*

—I les criatures?...

—Les criatures?... Jo suposo que el difunt haurà fet testament.

—Té raó; com que a la criada, que setze anys ha que els servia, li ha deixat nada menos que tres lliures per una sola vegada.

—Molt ben fet: un servei bo, amb res és prou pagat.

—I el difunt que era un excel·lent subjecte, sense voler ofendre als parents.

—I es diu de què ha mort?...

—De què vol que signi...—respon una senyora molt atrafegada que ix de la casa del difunt.—Els metges... els metges que l'han precipitat. Ell tenia vida per cent anys; però com no li han entès la malaltia...

A tot això el cos ha sigut introduït en l'església i comencen els oficis divins.

En la secció d'homes, un amic de la casa diu al senyor del costat:

—Però, home, qui ho havia de dir.

—No me'n parli, que ho veig i em sembla impossible... Figuri's vostè que no fa un mes el vaig veure, un dia d'encant, tan sa i guapo com vostè i jo.

—I a mi què em dirà?... Calculi que quan va començar la guerra sortirem tots dos en la columna del general Llauder... ¿Com vol que no m'hagi deixat de pedra?...

—Con que, ell ha servit?

—Li diré: nosaltres fórem dels mobilitzats i ens feren córrer món amb la filosa a l'espatlla. Precisament en una d'eixes expedicions conegué el difunt a la que després fou la seva dona.

—A la vídua?

—Sí, senyor: en aquell temps tenia taula de torrat a la fira de Riudevilles. I per senyes que alguns maldients suposaven si tenia o no tenia amb un mestre que se n'anà amb la primera carlinalla...

A tot això, diu el celebrant de l'altar:

—*Requiescat in pace!*

I continuen els assistents al funeral:

—Home, mai ho haguera dit...

—Sí, senyor; però com ella tenia algun quartot arreplegat i ell (Déu l'hagi perdonat) era un poc taujà... Vamos, va ser una cosa criticada de tot l'exèrcit.

Més endarrera es parla de si l'enterro de vuit atxes és prou o massa pel difunt i de si el rector s'hi deu ficar tant o quant a la butxaca; en un altre siti es discuteix respecte del *terremoto de la Martinica* entre dos habituals concurrents de l'Odeon; i, per fi, un vell avaro apaga la cerilla d'anar a oferir i es retira del funeral per tenir temps d'anar a fer el mateix guany en el d'un altre conegut. I, a tot això, per l'animeta del difunt... *naranjas*.

En el lloc de les dones no té més que agrair-hi. Un diàleg per mostra.

—Però diguí'm, amiga: ¿no ha vist entrar la filla de la senyora Manela? Quin ringo-rango!...

—Porta els drapets de núvia. M'han dit que l'havien molt ben vestida.

—No ho cregui: *mucha plata y poca uva*: em comprèn? Gran vestit de seda endomascada, i potser no arribin a sis les camises que li donaren. No ho vaig fer jo així per la meva noia. Filla meva: si vostè veiés aquell bé de Déu de roba blanca... Perquè, això sí, jo sóc d'aquells que creuen que de roba blanca i plata llisa mai se'n té prou.

—El mateix li dic: jo a penes em mudo el vestit; aquí em té que he vingut feta un pellingo.

—Res d'això...

—Però els meus dintres es poden llepar. Filla! jo passar una setmana sense mudar-me?...

—No ho fa així tothom: sense anar més lluny, la vídua del difunt. Si vostè hagués vist quins garrons portava a la Festa Major de Sant Quirze...

—Crec que és una mala endreçada...

—El seu home no ha mort de res més que de mal cuidat...

—Però ell tenia un gènit del botavant; jo mateixa... vamos, el tono que últimament es dava...

—Què vol que fos! Ell al fi de sos principis havia sigut Miquelet...

I el celebrant des de l'altar:

—*Pater noster*...

Altre enraonament entre dames, després d'haver anat a oferir:

—Quanta de gent! Li dic que la casa pot haver quedat contenta... Jo ho crec... Més de trenta persones han anat a besar l'estola de mossèn Guix.

—Senyora, els amics són per les ocasions; i quan una calcula que amb sa assistència pot treure una animeta del Purgatori... Miri, el que vulguis per tu, vulgues pels altres...

—I quin luxó!... No hi ha més que vestits de tafetà...

—No me'n parli, que això esgarri-fa. Jo no puc entendre com s'ho fan. Aquí té vostè la muller del senyor Tòfol. Ell guanya catorze rals escrivint en un magatzem de la riba, i ella gasta que és un primor. Vestits de seda, mantellina amb puntes; les nits de les festes vagi a l'Olimpo, que sempre els veurà amb llunetes.

—Miracles, senyora, miracles!... El meu marit té una casa al carrer d'En Cuch que li dóna quatre pessetes diàries; luego, uns camps a la Bordeta que estan molt ben arrendats; és enfermer de tres confraries; i, amb tant bé de Déu ¡que és cas de gastar com la muller del senyor Tòfol!

Entre enraonaments d'aquest gènere, termina l'Ofici. Cap persona s'ha recordat de dir un mot de bé; però han complert amb la família.

Alguns troben que el difunt farà molta falta en aquest món.

Ell era qui organitzava tots els Montepios.

Ell qui dirigia les enramades del seu carrer i disposava les sortiges dels xicots del barri.

BARCELONA. — Monument d'En Güell i la Granvia.

BARCELONA. — Porta de la Pau i Duanes.

Ell qui contribuí al restabliment de la professó del Dijous Sant.

En fi, els capellans es retiren resant entre dents.

El mort és portat altra volta al caruatge.

Formen la comitiva dos mitges fortunes, on hi van els íntims del finat parlant de política i del preu del tocinó fresc.

Una hora després tot ha conclòs, i als tres dies ningú es recorda de la llunyana existència del senyor Ventura.

L'ORFANETA DE MENARGUES.

(D'"Un tros de paper").

UNA RESPOSTA

Veiérem publicat, ja fa alguns dies, un article signat per Emili Saleta i Llorens, titulat "Els Especialistes", on s'ataca amb bastanta gosadia la literatura blanca de Catalunya.

Jo no li vull contradir pas, senyor Saleta, el que ens diu d'aquesta mena de literatura, ans al contrari que, amb molt de sentiment, reconec que té raó; però amb el que no estem d'acord, és amb la faisó incorrecta que la recrimina. Totes aquelles paraules com "idiotitzat", "estúpid", etc., etc., francament, n'hauríem preferit l'omissió. No podria utilitzar unes altres paraules i frases que, dient exactament el mateix, posseïssin un xic més de cortesia?

Com amants de les lletres catalanes el preguem, senyor Saleta, que no es deixi influir pel llenguatge d'En Sagarra.

Nosaltres lamentem tant com vostè que la nostra literatura no ofereixi res millor: però no fem com vostè que ataca, enfonsa, destraleja i... res més!

Es més fàcil destruir que crear.

J. M. MURIÀ ROMANÍ

El que s'escriu

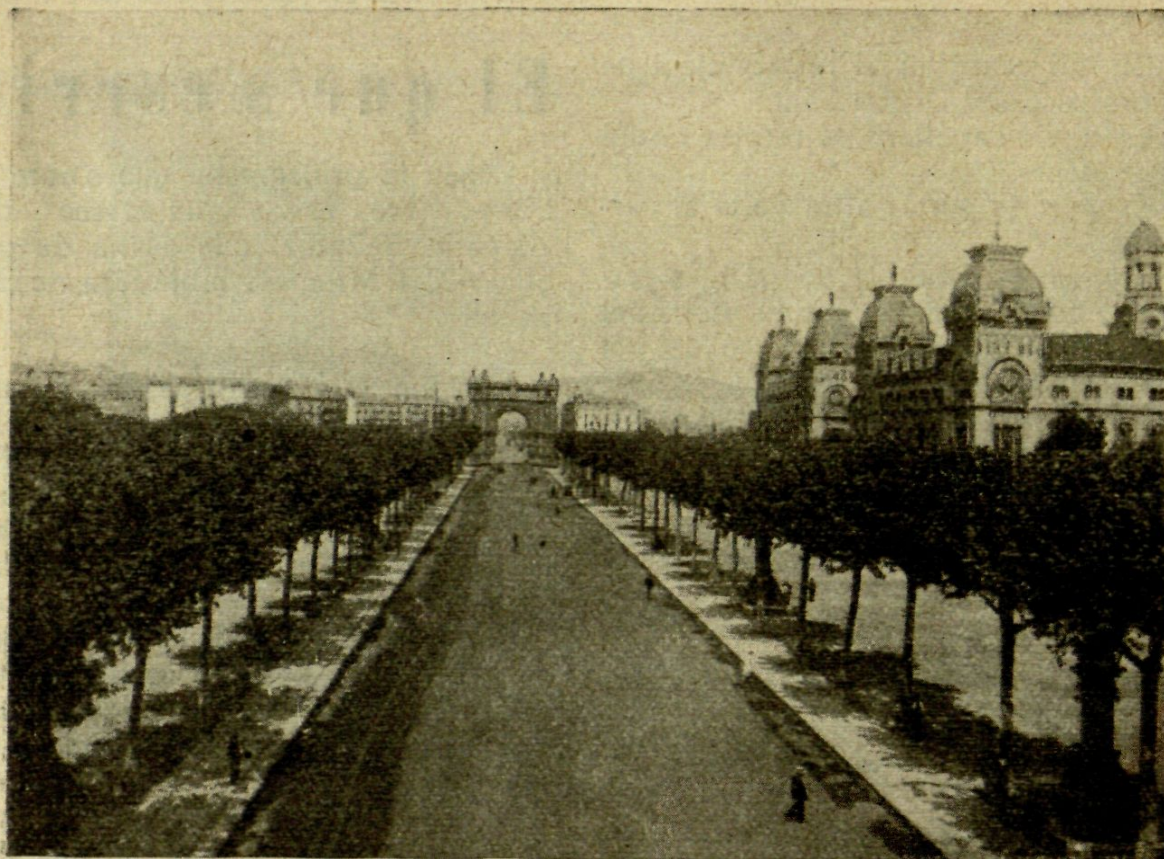
Vegeu el pròleg amb què s'obre el llibre: "Tres estels i un ròsec", del simpàtic Bellafila, que acaba de publicar "La Mirada", biblioteca de Sabadell:

"No em faig pas il·lusions. La natura de les petites fulles aquí aplegades (1) és més aviat ventissa. Però, ultra els recaptaments d'uns quants amics, m'indueix a publicar-les de bell nou el fet que les peculiars circumstàncies que les inspiraren s'arrosseguen, s'arrosseguen i no s'esvaeixen pas. Elles no? Doncs jo tampoc.

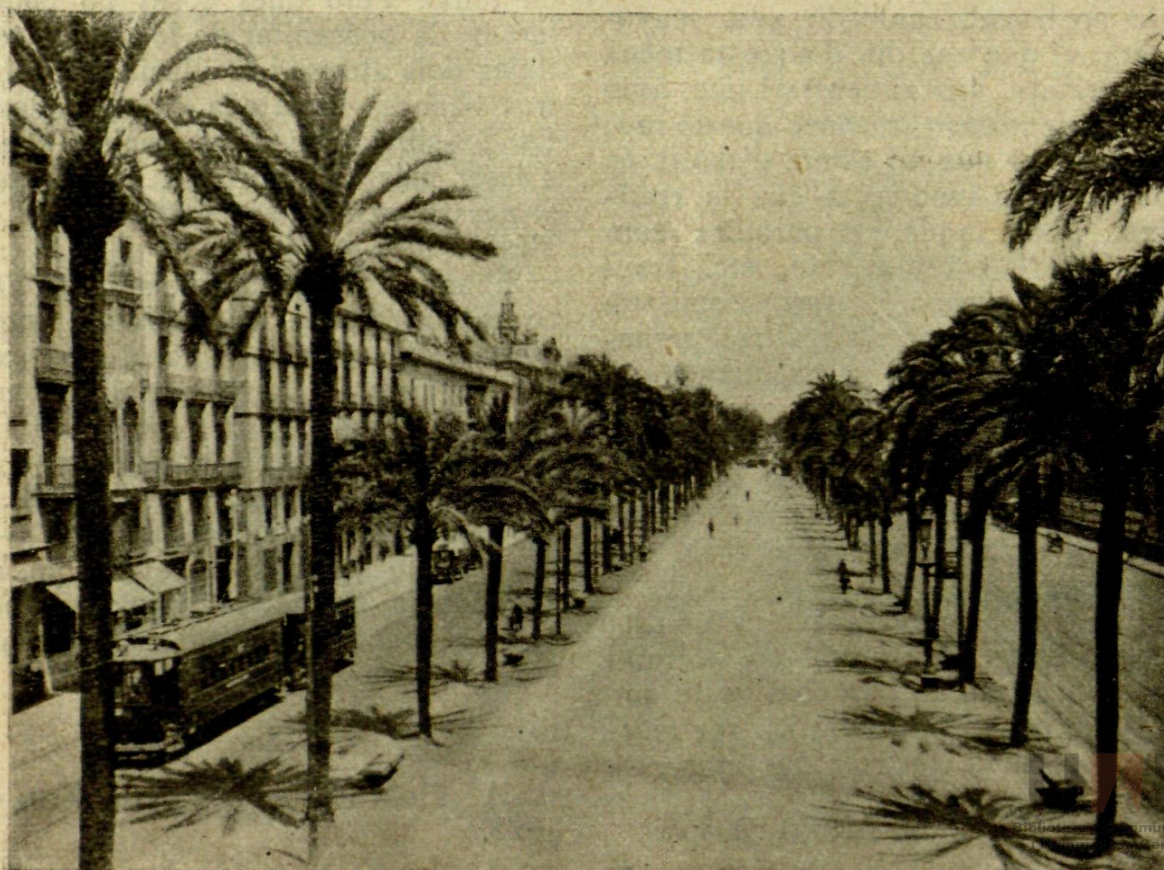
Altrament, és innegable que aquelles circumstàncies són de molt de preu. Ens han batejat, com si diguéssim. Ens ha sobtat una llum crua, però esparvilladora. Em penso que tots ens hem adonat, després de la sacsejada, de la nostra innocència indefinida. Qualsevol dia les coses daran un tomb. Però dues coses no poden tornar: la obscenitat de les velles tertúlies dels altres, i la illusió dels nostres badocs, deixatada en xerrameca. Es possible que l'esdevenidor hagi d'ésser més inconfortable que no pas el passat, però el seu primer deure és d'ésser més seriós.

Si aquests escrits voleiadissos han contribuït a què una minoria sigui més eixuta, més terminant, més exigent, servant la idea central que una incompatibilitat és una incompatibilitat, i que fins a arribar, pel camí que sigui, — entabanament o trontoll o enèrgica imposició per qualitat — a una posició segura, indesallotjable, no ens podem permetre sense deshonor ni un segon de credulitat, creuré d'haver fet prou el meu fet."

(1) Hom les publicà a *La Veu*, en 1925.

BARCELONA. — Saló de Sant Joan.

BARCELONA. — Passeig de Colomb.

L'americano

La marxa civilitzadora dels segles ha esborrat amb la goma de l'oblit una infinitat de tipus que ja han passat a ser altres tants quadros de la galeria històrica, que eren conseqüència natural de costums i preocupacions que ara amb prou feines podem comprendre, i sobre les quals la reina del món, l'opinió pública, ha donat ja el seu fallo. En canvi la nostra època ha creat nous tipus amb els quals ens toquem tots els dies, que són tan dignes d'estudi com podríem ser els antics, i que si no ens fan tant efecte és per lo molt familiaritzats que amb ells estem. Si fos possible fer ressuscitar un difunt del segle passat, trobaria tan ridícul l'*oficial* de perruquer d'avui, pretensions i *entrometido*, portant cabellera excessivament abultada i amb la clenxa al mig, sempre despentinat i sempre passant-se la pinta, cupido de criades i jugador de dòmino, com nosaltres trobaríem original el barber del seu temps, xerraire, curandero i guitarrista.

L'americano és un dels tipus de nostra societat que sempre hem considerat digne d'estudi. Tots sabem qui és l'americano, tots sabem a quin subjecte s'aplica aquest nom. L'americano és l'espanyol, i quasi podem dir el català, que ha sortit de la península, i, després d'haver passat alguns anys a l'Havana, ha tornat a la seva terra amb una fortuna considerable. Aquells que allí no han tingut sort i han tornat malalts i sense diners, no són *americanos*; aquells són *uns ximpls carregats d'illusions i uns homes que mai seran res*. Establerta aquesta diferència, examinem l'origen de l'americano.

L'americano és fill de la costa i de pares pobres. Després de sortir de l'estudi del seu poble, en el que va aprendre a llegir mal i a escriure pitjor, va entrar de mosso en un cafè i

allí va completar la seva educació servint copes i marcant *trenta uns* al billar, fins a l'edat de setze anys. El seu oncle, home de bé i d'una regular posició, tement que el seu nebot allí sempre seria un murri, li dona cartes per als seus amics de l'Havana, li paga el viatge, li fa fiança per la quinta, i el recomana al patró del barco.

Al principi de la seva estada a l'Havana escriu cada quinze dies a la seva família. Després, cada mes; més tard cada mig any, i, per últim, ja no escriu. Llavors és quan comença a fer fortuna: ha conseguit reunir aquells primers dos mil duros, que diuen que tant costen de reunir, i de llavors endavant tot li sembla fàcil. Al cap de trenta anys de treballar molt, de no deixar res per verd i de tocar tots els pitos, ha conseguit una regular fortuna, i llavors es recorda de la seva família i de la seva pàtria. Realitza el seu capital, pren Metres sobre Londres, i s'embarca cap a Espanya. Quan arriba al seu poble està commogut per espai de vuit dies. Com saben que ha vingut amb diners, tots els del poble s'apressen a visitar-lo, i fins la Societat Choral li fa serenata. Ell està molt content, té l'amor propi satisfet, i, per provar el seu agraïment, fa fer una font per la vila i a cada un dels seus amics els regala un caixò de pursos i un barret de *jipi-japa*. Com l'home de tot se cansa, al cap de sis mesos ja està fastiguejat de la consideració pública i troba molt tonta la vida de poble: fins l'envelat nou, que és un envelat de primer ordre, no el fa feliç. Llavors es resol a venir a viure a Barcelona. Fa una renda de mig duro cada dia a la seva família, paga la carrera de pilot a un seu germà, fa col·locar una corona de *siemprevivas* en el ninxo del seu oncle, i, content i satisfet de si mateix, se'n va a la capital de Catalunya.

Tots coneixen aquest senyor, i molts de nosaltres el saludem. Quan va anar se'n a l'Havana era conegut en el seu

12. - EL BORINOT.

poble pel Pep de Cal Tano; ara es diu D. José Viñals. Es un senyor d'uns cinquanta anys, encara que en representa sis més perquè el clima de l'Havana dissipa molt la naturalesa. Es un home d'estatura regular, més aviat gras que magre, nas i llavis grossos, cara de color de cafè amb llet, ulls expressius i patilles curtes. Va vestit amb molt esmero: totes les prenes són de roba estrangera, porta mitja dotzena d'anells als dits, una cadena de rellotge molt llarga i grossa, de la qual pengen una infinitat de joguines d'or i pedres fines, i, per últim, gasta camisa de batista amb una grossa agulla de diamants en el pit. Com les mans són la cosa que més senyala l'ocupació que ha tingut el seu amo, generalment les amaga dintre de guants morats o de color d'argila. Es parroquià del Cafè de les Set Portes i està subscrit al *Lloid*.

En el seu tracte generalment és amable i reservat; és molt amic de parlar en castellà (encara que ho fa bastant malament), i per un regular juga molt bé al solo i a la manilla.

Si encara li dura el desig de guanyar diners, en fa emplear al seu corredor, per sota mà, al 18 per 100 amb garantia d'obligacions, juga a la Borsa amb molta cautela, i, per últim, es fa nombrar Director d'alguna societat de crèdit. Si ja està satisfet amb el que té, adquireix paper de l'Estat, compra una casa per viure al carrer de la Mercè, i se'n fa dues més de noves en l'*Ensanche*.

L'*americano* té en el seu interior dos sentiments que sempre estan contraposats. Per una part, com veu que és ric, té desigs de donar-se llustre i fer el *senyor*; i, per altra part, es mira molt un duro abans de gastar-lo, perquè es recorda de lo molt que ha tingut de treballar per guanyar-lo. Per un costat veureu que té una carretella i un parell d'eugues que no les té millors cap marquès; però, si li seguïu els passos, veureu que ell mateix se'n

va a la Riba a comprar el blat de moro i les garrofes, que sap regatejar com el primer gitano, i fins especula amb els fems de la quadra. També veureu que el seu pis està amoblat amb luxe, però la *sillera* està coberta amb fundes i les alfombres tenen a sobre una tira de cotó retort, de dos pams d'ample, per la qual sempre camina per no gastar la catifa.

Acabaré donant una senyal per conèixer el pis en què viu l'*americano*: detràs dels vidres hi ha transparents pintats amb colors molt vius, i, en la part de fora del balcó, una gàbia amb un lloro.

SISTACHS.

PRIMAVERA

¡Càntic d'abril, rosa esclatada!
Aures d'encís i torbament.
La terra tota, emocionada,
somriu com una adolescent.

Vòra la dolça mar d'Ulises,
l'almeller àtic tot florit,
inicia tímides somrisos
com un doncell d'amor ferit.

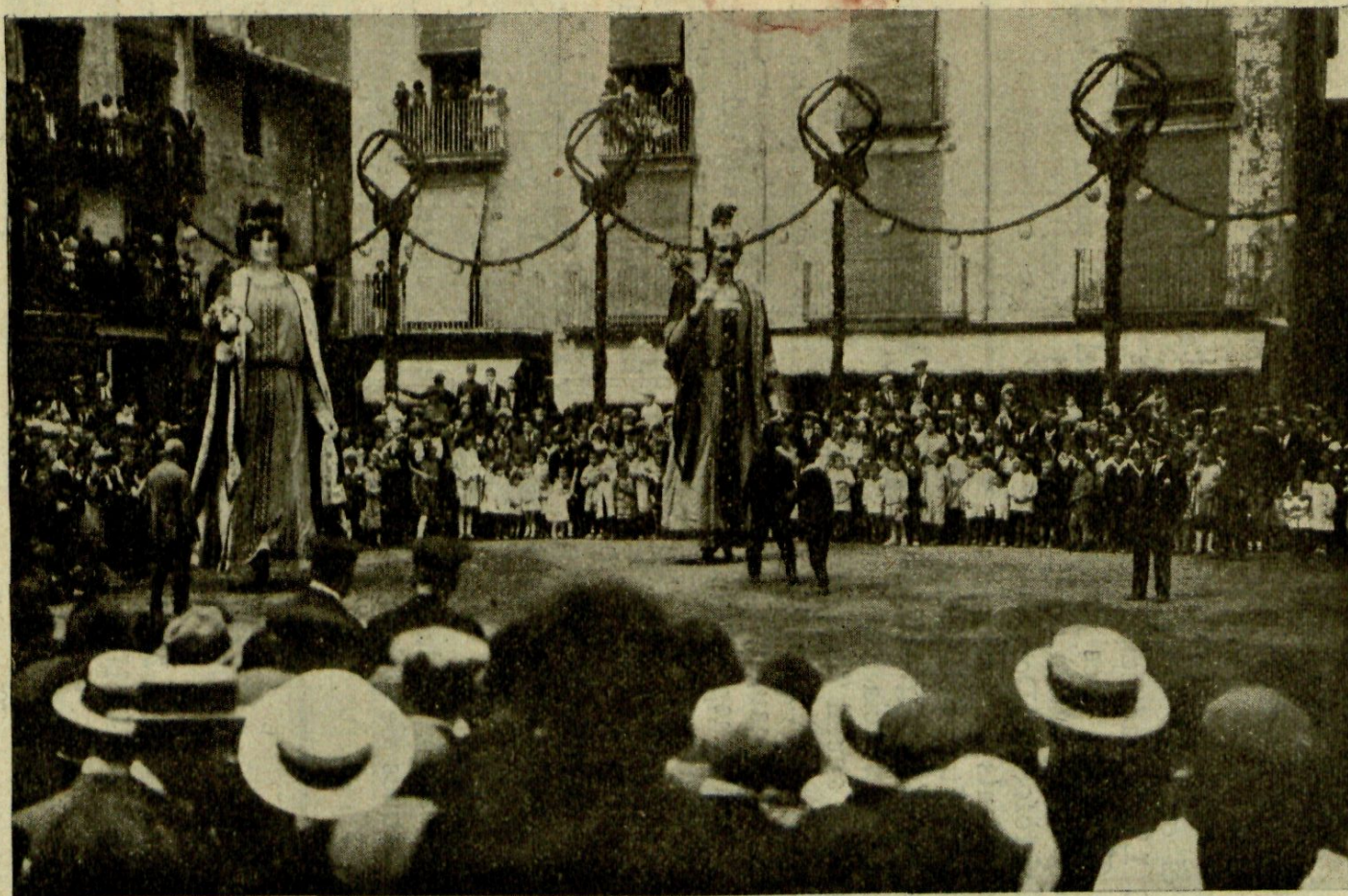
Pòta de bòc, ròsa en la banya,
en el sutil capvespre d'or,
un faune hirsut toca la canya
baix el fullage nou del còr.

Mentres jugant en les arenes
a la morada i feble llum,
canten i dancen les sirenes
embriagades de perfum...

Un vent finíssim de letícia
ompli la terra i l'univers.
Tot ara es nou, fresc i inicial.
L'ànima lírica i propicia
sent en l'ambient surar un vers
immortal.

F. CABALLERO I MUÑOZ

D'"Almanac València (1927).

OLOR. — Ball dels gegants.

Clixè E. Morer.

SÀNCHEZ - JUAN

Dijous passat, dia 3 de març, al vespre, a les Galeries Dalmau, entre una concurrència distingidíssima on saludàrem alguns primats de les nostres lletres, fou donada una conferència sobre Teatre d'avanguardia.

El conferenciant era el nostre benvolgut collaborador, el poeta Sebastià Sánchez-Juan, el qual revelà eficaces dots oratòries. Llegí traduccions de Marinetti i de Cocteau i unes proves del teatre Sintètic català de Miquel Clivillé, Cristòfor de Domènec i d'ell, molts sorprenents i interessants. Parlà de les possibilitats de redempció renovadora de l'avantguardisme. Acabà agraint la preferència amb què havia estat acollit en aquell "esclatant fogar de les Arts" per voluntat expressa d'En Josep Dalmau, del qui féu un calorós elogi i l'anomenà "patriarca del nostre avantguardisme".

El públic s'interessà vivament per les idees exposades i celebrà molt les mostres de teatre avantguardista, una de les quals fou emocionadorament llegida per l'actor Joan Cristòfol.

No cal dir com celebrem el triomf del nostre estimat amic, en la seva aportació a les tasques de l'obra del "Teatre dels poetes".

Una altra bona iniciativa

"LES COMPAGNONS DE NOTRE DAME", A BARCELONA.

Després dels Pitoëff, comença de parlar-se de la vinguda a Barcelona de "Les Compagnons de Notre Dame", de París, els quals donaran una sèrie de representacions al Teatre Novetats, que tan eficaçment anima En Canals.

Així, és ja segur que el pròxim mes de maig tindrem la sort d'admirar a Barcelona aquesta cèlebre companyia que s'ha proposat de restaurar l'antic teatre cristià popular.

Els companys de Notre-Dame, s'han imposat l'alta missió d'exercir una profunda acció catòlica, mitjançant el teatre, unint a aquesta puresa de propòsit un esperit artístic admirable en la tria, l'execució i la presentació de les obres.

La companyia, com és sabut, va dirigida pel gran poeta i autor dramàtic Henri Ghéon.

EL VENTALL DEL POETA

Com una de les notes més gracioses i alades hem considerat des del primer moment aquesta festa que és la institució del Ventall del Poeta. La vera graciositat ens demostrarà fins a quin punt deu ésser graciós l'ànima que se la pensà i que amb falaguer esclat la portà a fi de bé.

L'any passat fou el primer en què es va conèixer la bonica realització de l'anomenat "Ventall del Poeta". La idea fou trobada bona i el Ventall va ésser un èxit.

Ara es prepara el d'enguany. Cal alegrar-se que es continuï aquesta iniciativa. I segons les nostres notícies, amb més temps de preparació enguany, s'han pogut fer uns ventalls especials, damunt les barnilles del qual els poetes escriuran llurs versos que després per un procediment de foc seran fixats, a fi que no s'esborrin.

Es bona cosa que les nostres dames i senyoretes tinguin el ventall amb autògraf de poeta. Es un mutu homenatge: de la dona a les lletres, i de les lletres a la dona.

En Vilaró, propulsor de l'obra, és mereix totes les simpaties.

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT*Pintura i Decoració*

FRANCESC FERRER. Aragó, 193

PINTURA DECORATIVA.-Papers pintats. Rètols.— Viladomat, 52.-Barcelona... **PINTURA** de Cotxes i Autos
Joan Mir.—Villarroel, 126**Tallers Castellanas. Escultura religiosa.**— Balmes, 123. T. 2318 G.**Ferros artístics, especialitat amb els encàrrecs.** JOSEP FLÓ. Aragó 277**Tenyits, rentats i aprestos.** C. de Cent, 319. (Ssal., E. Granados 64)**TINTORERIA CATALONIA. Tenyits i rentats econòmics.** Aragó, 339**Tenyits electre-químics i rentats en sec.**—E. Granados, 141**Electricitat.** CARLES ROSELL
Calabria, 95. Telèfon 1592 H.**Instal·lacions, aigua, gas, electricitat i reparacions.** G. TOMÀS Tallers 76**Electricitat i Lamp.** MARCELÍ ROVIRA
Plassa Pí, núm. 2.-Barcelona.**Fàbrica de Làmpares Elèctriques**
ALFONSO MAÑER.-Villarroel, 173 bis**Instal·lacions i reparacions elèctriques.**—Roselló, 207. Telèf. 2989 G.**Reparació de tota classe màquines elèctriques.** D. AGUELO. Aragó, 359**PATENTS I MARQUES**

A. PASQUAL.—C. de Cent, 304, pral.

Llibres, els millors

EDITORIAL POLÍGLOTA.—Petritxol, 8

MATERIAL ESCOLAR I CIENTÍFIC
(SUC. ESTEVA MARATA). R. Univer., 7**LA FIRA DEL BOSCH.** — *Joguines.*
Rambla del Prat, 2. - Barcelona, G.**Ceràmica i Rajoles**

CASIMIR VICENS.—Tallers, 72.

Articles Fotogràfics i Ràdio
PÉREZ I SÀBAT.—Fontanella, 18**Articles fotogràfics i ràdio**
V. CALDÉS ARÚS.—Salmerón, 140.**Tapiceria, cortinatges i sillons confort.** Consell de Cent, 336, baixos**CASA SIBEGAS. Articles per a tots els Sports.**—Aribau, núm. 35.**Articles Viatge i Pell**
LA MUNDIAL.—Salmerón, 153.**Moneders, Carteres i Petaques (F.)**
R. Torres.—Plassa del Pí 2.-Barna.**Fàbr. Articles de pell i per a regal.**
Perfum. M. OLLER. Casanova, 117**Cristalleria i Alumini**
CASA ACAR.—Ronda S. Antonio, 60.**VIDRES, Cristalls plans.** - T. Garcia.
Panadès, 1. Tel. 1166-G. — Barna.**Taller d'OPTICA, J. PUIGORIOL.**
Carrer Muntaner, 56**VULCANITZACIÓ DE NEUMÀTICS**
Compra-venda. — Menéndez P. 14**EL KRIC.** Acc. i nov. per a Auto. a
preus reduïts.—Aragó, 201**Recauxutatge Fort, el millor**
E. Granados, 85. Telèf. 2853 G.**GANIVETERIA ROCA**
Plaça del Pi, núm. 3**Esmolet i paraiguer, afinació de tota mena de tall.** Bruch, núm. 71.**Bicicletes, Motors, Export**
J. BENEDIT. Aragó, 270**BICICLETES I ACCESSORIS, nous i usats.**
Creu Cuverta (prop Calàbria)**REPARACIÓ I LLOGUER DE BICICLETES.**
J. Teixidor.—Carrer Rocafort, 29**L. RICART. Bicicletes, accessoris, major i detall.**—Trafalgar, 41**FIXOLINA** **CANIGÓ**

MOBLES FRADERA

Fradera i Ribas, s. en c.

Fabricació pròpia

Vendes a termes.
Condicions especials pel
pagament immediat.

Exposició, Despatx i Tallers:
Calabria, 94 - Tel. 968-H
BARCELONA

SALA PARÉS
Establiments **MARAGALL**
Petritxol, 3 i 5 - **BARCELONA**

FÀBRICA DE LLONGANISSES
la millor de la nostra terra

TELEFONS

A Seu d'Urgell, n.º 124
A Barcelona, n.º 2023
A Sitges, n.º 1383

Demaneu a tot arreu la marca

ELS PIRINEUS
Quingles i Escaler
CASTELLCIUTAT
(Seu d'Urgell)

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS - AUTOTIPIAS

BICICLETES. Construcció i reparació,
i demés accessoris.—Bailen, 85.

CAMISERIA del "Liceo"
JOAN VALLVÉ.—Sant Pau, 3.

Acadèmia Tall i Confecció per a
senyoretes.—Diputació, 222, pral. 1.ª

Sastreria Guilemany, vestits i for-
mes tots preus. P. Sol, 8, t. 1451-G

Demaneu la faixa ELITE recomana-
da pel cos mèdic.—Via Laietana, 54

Venda d'ORTOPEDIA i articles
d'higiene maj. i det.—Provença, 195

Pianos, harmòniums: venda i afina-
ció.—Planeta, 41—L. CAMPS ARNAU.

FRATERNUS. Agència de Negocis
Plassa Catalunya, 3, 2.º, 1.ª.—Barna.

Rellotgeria PAHISSA. Adob de re-
llotges. Joies.—Mallorca, 330.—Barc.

Caixes cabals des de 200 ptes. totes
d'acer.—P. Marquilló. Mallorca, 125

ESTORAS I CARPETS COCO.-Ll. Gibert.
P. Urquinaona, 8. Tel. 713 - S. P.

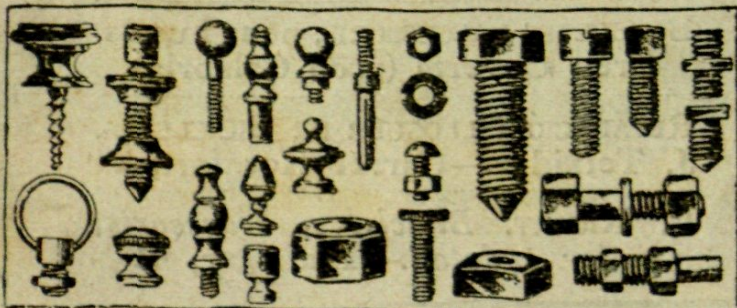
MOBLES (Fàbrica).—E. Dalmau
Plassos i comptat.—Mallorca, 178

MOBLES D'ART.—Decoració y res-
tauració.—València, 281

Mobles de tots preus. A Navarro
Casa fundada en 1892.—Balmes, 70

NINES. Manufactura. Gran Assortit
Joaquim Costa, 21 (antes Ponent)

Equamentats «ELECTRO-WATT» Metalúrgiques
FRANCESC BELTRÁN
Carrer Muntaner, 7.- Teléfon 964-A.-Barcelona

Aparells per a llum a Vapors de Navegació Mines.
Cargols de tota classe.
Decolletatge. — Peces especials.

res. 172